

28 DE JUNY

DIA INTERNACIONAL PER L'ALLIBERAMENT LÈSBIC, GAI, TRANS I INTERSEX

ATUREM L'OFENSIVA ULTRACONSERVADORA!

VALÈNCIA > DISSABTE 23 A LES 19.30h
MANIFESTACIÓ AL PARTERRE

GIRONA > DIJOUS 28 A LES 20h
MANIFESTACIÓ AL PONT DE PEDRA

TARRAGONA > DIMECRES 27 A LES 20h
CONCENTRACIÓ A LA PLAÇA DE LA FONT

BARCELONA > DISSABTE 30 A LES 18.30h
MANIFESTACIÓ A PLAÇA UNIVERSITAT

LLEIDA > DIJOUS 28 A LES 29.30h
CONCENTRACIÓ A LA PLAÇA ST.FRANCESSC

Enguany, la diada del 28 de juny, dia internacional per l'alliberament lèsbic, gai, trans i intersex, és especialment significativa per moltes raons. Cal recordar que ha fet 22 anys que l'Organització Mundial de la Salut no considera l'homosexualitat com a una malaltia mental; tanmateix, ens veiem obligades a seguir lluitant perquè la mateixa gent que va deixar de considerar a lesbianes i gais com a malaltes mentals, deixin avui de considerar al col·lectiu trans com a tal. La patologització d'aquesta comunitat, és a dir, la seva construcció social com a persones malaltes, disfòriques, dissonants, incongruents... no és senzillament un debat terminològic que les psiquiatres tenen entre elles des de les seves altíssimes torres de marfil; és una forma d'entendre la transsexualitat i el transgenerisme que té conseqüències perverses en el dia a dia de totes nosaltres. Entre el 18 i el 22 de maig de l'any que ve tindrà lloc a la ciutat californiana de San Francisco la trobada anual de l'Associació (Nord)Americana de Psiquiatria, d'on haurà de sorgir una nova versió de l'anomenat DSM, el Manual Diagnòstic i Estadístic de Transtorns Mentals, editat per la mateixa Associació Americana de Psiquiatria, que és una de les principals fonts d'inspiració (per no dir que n'és la més important) per la redacció de la Classificació Internacional de Malalties i Problemes de Salut (ICD en les seves sigles en anglès) que edita l'Organització Mundial de la Salut. Allò que desconeix molta gent encara a dia d'avui és que aquests dos manuals consideren la transsexualitat i el transgenerisme com a malalties psiquiàtriques o, amb més ajust terminològic, com a trastorns de la identitat de gènere.

La patologització de la comunitat trans utilitza els recursos ideològics més fastigosos i immobiliers del patriarcat, que presenten les categories d'home i dona com les úniques imaginables i disponibles per a, respectivament, mascles i femelles, en lloc de concebre la identitat de gènere com l'espai imaginatiu i auto-interrogatiu que hauria de ser aquesta i qualsevol identitat. La patologització és també la raó d'existir de lleis com la Llei espanyola de Disfòria de Gènere que, mentre la socialdemocràcia irresponsable presumeix de disposar d'una de les lleis més *avançades* de la Unió Europea, la qual obliga a la gent trans a sotmetre's a un tractament hormonal amb conseqüències esterilitzadores i a un seguiment inquisidor per part de l'estat i la institució psiquiàtrica de totes les facetes de la vida d'aquella persona que pretén modificar el nom del seu document d'identitat per adaptar-lo millor a la seva identitat de gènere. La patologització, com a discurs, no es pot entendre de manera separada dels discursos homòfobs, transfòbics i sexistes; com fa palès el fet que, fins i tot 20 anys després de la despatologització de l'homosexualitat per part de l'Organització Mundial de la Salut, el discurs i la pràctica homofòbica se segueixi justificant sobre fal·làcies pseudo-mèdiques i sobre una suposada anormalitat dels desigs eròtics no heterosexuels. Estem fartes d'haver d'aguantar declaracions infames de membres d'aquesta onada ultraconservadora que assetja mitja Europa i els Països Catalans, que s'atreveixen a dir públicament que l'homosexualitat és una malaltia, com Duran i Lleida; o que declaren que les persones homosexuals haurien de tenir menys drets que les heterosexuels, com el bisbe de Solsona; o que ens il·luminen amb les seves declaracions sobre

què és el que *realment* volem les dones, com Gallardón; o que directament encoratgen la violència física contra les dones, com l'imam de Terrassa.

Una segona raó que cal apuntar per a la significativitat d'aquesta diada del 28 de juny és que el darrer mes d'octubre va fer 30 anys que es va detectar el primer cas de sida a Barcelona a l'hospital de la Vall d'Hebron. Malgrat els avenços mèdics innegables en la matèria, cal subratllar una sèrie de problemes socials pendents en matèria de salut sexual. Per una banda, cal denunciar que hi hagi estudis i institucions que encara parlin de "grups de risc", és a dir, de col·lectius les persones membres dels quals són més susceptibles que altres d'esdevenir-ne portadores. No existeixen els grups de risc, no és la nostra pertinença a un o altre col·lectiu el que incrementa la possibilitat de topar-nos amb la sida; el que sí existeix són pràctiques de risc. Són les nostres pràctiques sexuals i la mala gestió de la informació sobre sexe segur que tenim al nostre abast, que ens poden fer més propenses a desenvolupar aquesta malaltia o a esdevenir portadores del VIH. Tot sovint, tant des de la dreta homòfoba com des d'alguns col·lectius d'homes gais, es cau en establir una falsa associació entre la sida i el "mascle gai". Mentre que aquesta dreta utilitza la falsa associació per a dur a terme les seves pràctiques discriminatòries i el foment de l'odi, algunes associacions de lluita contra la sida cauen en la mateixa trampa quan organitzen campanyes de prevenció dirigides exclusivament a homes gais, facilitant, en conseqüència, i de manera irresponsable, una victòria ideològica de la comprensió homòfoba de la sida, que al cap i a la fi comporta un major desconeixement sobre conductes sexuals segures. Cal reforçar i replantejar l'educació sexual per augmentar la seva eficàcia. Cal incrementar el coneixement sobre els mecanismes d'infecció i difusió del virus i cal emfatitzar que les pràctiques sexuals perilloses poden ser dutes a terme per qualsevol persona i amb qualsevol persona, independentment de la seva identitat de gènere, sexe o la seva opció sexual.

Una de les causes d'aquesta perspectiva esbiaixada i incompleta sobre la sida cal anar-la a buscar a les mateixes entranyes del patriarcat, i és la invisibilització permanent dels cossos femenins i les pràctiques lèsbiques. La irrupció del feminisme lèsbic a l'últim quart del segle passat va suposar, i continua suposant, un desafiament a l'essencialisme del feminisme liberal i socialdemòcrata i a l'androcentrisme de certes perspectives del moviment per l'alliberament sexual, malentès tot sovint com a moviment per l'alliberament -de l'home- gai. Avui en dia, les dones, sent (o no) lesbianes, segueixen menystingudes de manera sistemàtica en molts discursos oficials i oficiosos sobre l'alliberament sexual i de gènere, així com en la publicitat i l'esfera pública generada pels mateixos *negocis de l'ambient*. Cal entendre que la discriminació cap a persones lesbianes no és la mera juxtaposició de les discriminacions heteropatriarcals cap a dones i cap a homosexuals; és una discriminació específica i palpable fins i tot més enllà de les aparents fronteres ideològiques del patriarcat.

De la mateixa manera que les lesbianes sofreixen una discriminació específica que cal visibilitzar, aquest 28 de juny cal visibilitzar també i criticar ferotgement el fenomen de les migracions massives des de les comarques cap a les grans ciutats de persones lesbianes, gais, trans i intersex. El discurs irresponsable i la segregació geogràfica pregonada pels defensors de l'anomenat *capitalisme rosa* contribueix a un desenvolupament ineficaç i irregular del respecte social que mereixem la comunitat LGTI. És un desenvolupament ineficaç perquè la creació d'un gueto enmig d'una gran ciutat no permet que la comunitat LGTI gaudim dels mateixos drets i llibertats que la població heterosexual, que enlloc de ser segregada fa vida i va de festa i lliga allà on li plau. És un desenvolupament irregular perquè, si bé el respecte social -o com a mínim, una aparença- cap a la comunitat LGTI es desenvolupa a les grans ciutats on es creen aquests guetos, s'estanca el procés que hauria de dur cap a un major respecte allà d'on les persones membres del col·lectiu LGTI emigren. La creació d'aquests oasis no és més que un miratge dissenyat per les persones que fan negoci de les nostres sexualitats, que és aquella mateixa gent que prefereix organitzar una festa del *pride*, amb desfilades de gogós de discoteques i cossos perfectes abans que acudir a la manifestació política històrica que s'organitza cada any a Barcelona, en motiu del 28 de juny. L'alliberament sexual no és la lluita per obrir negocis i locals a les grans ciutats on la comunitat LGTI puguem passar l'estona i consumir com si fóssim a casa, sinó que és la lluita per aconseguir que cada carrer, cada barri, cada poble i cada ciutat sigui casa nostra, i per aconseguir que no sigui el nostre consum el que ompli de significat les nostres vides.

Per acabar, és molt important situar aquest 28 de juny en un context de retallades econòmiques i socials dissenyada pels governs espanyol i catalans. El manteniment o l'ascens al poder de la dreta més retrògrada, tant al govern de l'estat espanyol com a les diferents administracions autonòmiques dels Països Catalans sota ocupació espanyola, ja ha propiciat, entre altres coses, el decret llei de retallades sanitàries, pel qual s'instaura el copagament farmacèutic i el fet que les persones sense papers quedin excloses d'assistència mèdica. És tracta d'una més de les mesures antiobreres que suposa un enorme retrocés en, per exemple, la lluita contra la sida. Un altre sector clau afectat per les retallades és l'ensenyament, que els governs autonòmics dels Països Catalans sota ocupació espanyola retallen de manera desigual, però sempre provocant un empitjorament i un retrocés evident pel que fa les condicions de qualitat sobre les quals s'imparteix el coneixement. És ben sabut per totes nosaltres que l'educació de les futures generacions en valors no homòfobs, no transfòbics, no sexistes... és quelcom d'importància cabdal de cara a la construcció d'una societat justa i sense discriminacions per raó d'identitat de gènere o opció sexual. És per tant un imperatiu estratègic per al moviment per l'alliberament sexual i de gènere criticar i lluitar fins revertir totes les retallades socials que la dreta efectua amb l'excusa de salvar un sistema econòmic que no va enlloc i que seguirà alimentant el patriarcat, l'homofòbia i la transfòbia mentre segueixi viu.

Des de l'Esquerra Independentista creiem en la confluència revolucionària de tots els fronts de lluita contra el patriarcat i el capitalisme i creiem en l'eradicació del sistema de sexe-gènere que construeix i subjuga cossos i identitats en un entramat social pervers que enfronta persones que tenen, al cap i a la fi, els mateixos interessos: la construcció d'una societat sense sexes, gèneres, ni classes socials; una societat on la lliure construcció, disseny i autoconcepció de cadascú no suposi una raó per discriminar ni ser discriminada per cap altra persona.

